

P. BUZOGÁNY ÁRPÁD

Úgy kiáltják

egy zebra
 fehér átjáró a kereszteződésnél
 sok zebra
 kavargó tömeg a szavannákon
 láttam egy fényképet róluk felülről
 csíkos semmik csak az árnyékuk
 hasonlít igazi állatra
 ó mennyire átejtik az embert
 még a legártatlanabb zebrák is
 ott a messzi szavannákon
 a közeli zebrák helyét
 ó rengetegen próbálják betölteni
 jóindulatúan mosolygó hitvány
 kis emberek villanó szemű
 jószágos nők álcázott háрпиák
 mennyivel igazságosabbak
 a gyerekek ők a szemünkbe néznek
 makacsul és úgy kiáltják nem nem

Nagyanyám, télen

Nem tudom, ma milyen lenne.
 Távirányítóval a kezében
 kisipircelné a macskát a házból,
 hangosan beszélne a telefonba,
 számítógépről játszanám le
 kedvenc dallamait?
 Már azt sem kezdem tudni,
 milyen volt. A mosolyok elkerülték
 arcát, kacagni ritkán láttam,
 mert ráncokat gyúrtak rá
 a rendszerváltozások, a betegségek,
 és szikárrá tette a szakadatlan munka.
 Feltűrt inggel, örökös kötényben
 tenne-venne a kályha és konyhaasztal
 között,
 beparancsolna a hóból a házba,
 mint kisgyerekként, lapótyát sütné
 vasárnap,
 este pedig pléhtepsiben sült almát
 tenne elém, fekete minden ruhája,
 a kedve is sokszor, mint a süllőgő
 alma kifolyt levének odasült,
 csillogó fekete gyöngye.

